

kommende Art af det mest typiske Udseende: stærk Svulst og Rødme af Tandkødet, Indtryk af Tænderne langs Tungens Rande med lodret stillede, graaligt belagte Hudløsheder svarende til Tandmellemmrummene og lignende Saardannelse med graalig, pulpøs Belægning langs Indsiden af venstre Kind svarende til Tandrækkens Tryk. Desuden den sædvanlige, stærkt fremtrædende ilde Lugt og betydelig forøget Spyt-afsondring. Derimod fandtes ikke det ringeste Tegn til Diphtheritis; Svælg og Gane vare fuldstændig normale, end ikke nogen Rødme. Der fandtes for Tiden intet Tegn til venerisk Sygdom. Patienten blev indlagt til Behandling paa Rud. Berghs Hospital for Stomat. mercur.

Ingen af de tilstedeværende Klinisister — unge Læger — vilde have forvekslet Lidelsen med Diphtheritis, og saavel min 1ste Assistent, Dr. med. Boas, som min 2den Assistent maatte ligesom jeg forbavses over, at en kommunalt ansat Kønssygelæge kunde vise en saa utrolig Mangel paa Kendskab til en i en saadan Læges Praksis dagligdags forekommende Mundlidelse, hidrørende fra Kvægsølvbehandling af Syfilis.

Jeg har detailleret meddelt dette Tilfælde, fordi det viser, hvad der i og for sig ikke burde forlanges noget Bevis for, at Læger uden virkelig speciel Uddannelse umuligt kunne ansættes som Kønssygelæger under Kommunens, for Patienterne betryggende Garanti, og fordi det, da disse Læger, modsat Hospitalslæger, virke ganske uden Kontrol, er et sjældent Træf, at der saaledes som her kan fremlægges en virkelig kontrolerende Attest; ikke objektivt attesterbare Fejltagelser ere derimod ikke saa sjældent forekommende. Det maa tilmed her erindres, at netop den her omhandlede Læge ikke alene blev ansat ved den første midlertige Besættelse af Kønssygelægepladserne i 1906, men ogsaa ved den endelige Besættelse i 1909 med Forbigaaelse af dygtige, vel kvalificerede Ansøgere som Dr. Boas, Bang o. fl.

Det her meddelte Tilfælde er saaledes et yderligere Bevis for Berettigelsen af min tidligere Meddelelse til Sundhedsstyrelsen angaaende Stadslægens Besættelse af Pladserne som Kønssygelæger med Ikke-Specialister til Skade for den Befolkning, hvis Værge Stadslægen ifølge sin Stilling netop burde være imod Udbredelsen af saa hyppige smittefarlige og alvorlige Sygdomme som de veneriske. Naar de kommunale Myndigheder ere gaaede med til saadanne Besættelser af disse vigtige Pladser, kan det derfor kun bero paa, at Stadslægen, som disse Autoriteters beskikkede sagkyndige Raadgiver, hos hvem de altsaa maa hente deres Indsigt i lægelige Forhold, paa Grund af Mangel af Forstaaelse af den Betydning, som Specialuddannelsen nu til Dags har i Medicinen i alle Kulturlande, altsaa naturligvis bona fide, i Stedet for at vejlede dem ved Besættelsen af disse Embeder har villedet dem.

Det maa derfor vække den største Forbavselse, at det netop er for Magistraten og ikke for det rette lægekyndige Forum, Sundhedsstyrelsen, at Ministeriet har forelagt de til dette, vedrørende Stadslægens Embedsførelse, indgaaede Skrivelser, der fremkom i Anledning af dennes Kandidatur til Embedet som Medicinaldirektør, for hvis Ledelse den ovenfor paapegede Mangel hos Stadslægen sikkert ikke kan siges at være betydningsløs.

Ærbødigst

Ludv. Nielsen,
Overlæge ved Frederiksberg Hospital.

Til Sundhedsstyrelsen.

Bilag 2.

3. Januar 1912.

Christine P., 23 Aar, Tjenestepige, gade 29³, bedes modtaget paa Blegdamshospitalet til Observation for Diphtheritis in lue.

B.